

äpplen

Det berättas att två pojkar en gång kom i gräl om ett äpple. Den ene hävdade att frukten var gul, den andre att den var röd. Sedermera kunde konstateras att äpplet var gult på den ena sidan och rött på den andra.

I de sagor man läste som barn gick de allra flesta skildringarna i svart-vitt. Till godhetens symboler hörde den fattige men ädle vallpojken som begav sig ut i stora vida världen för att vinna prinsessan — också hon ett under av ädelmod. Denna lovvärda egenskap präglade även den potentielle svärfadern — konungen, vars rike skulle halveras för de tu ungas skull, dessbättre utan komplicerade arvs- eller gåvoskatter.

Onda var alla de troll, skurkar och gibrigbukar som hade samma maktpolitiska ambitioner som vallpojken — oftast inklusive förvärvandet av den oskuldsvita prinsessan — men som ändå av någon anledning saknade varje osjälviskt motiv bakom sin verksamhet.

Men det var sagor. Så småningom lär väl de flesta komma underfund med att den värld som där beskrivs inte stämmer med den prosaiska verkligheten. Man märker att spektrum har flera färger.

Det finns dock vuxna som aldrig tycks bli kvitt sin sagoboksungdom. En av dem är uppenbarligen den svenske statsministern.

Den förkunnelse som de senaste fem åren burit Olof Palmes signatur saknar nästan helt nyanser. Den är en renodlad hjälte-skurk-problematik i den politiska agitationens tappning.

Å ena sidan finns löntagarna — i varje fall de som är socialdemokrater, de andra räknas som bekant inte. De har det besvärligt, trots ett mer än 40-årigt socialdemokratiskt styre. De saknar bl a möjligheter att påverka förhållandena på arbetsplatserna, och deras anställningstrygghet är undermålig.

Å andra sidan finns motpolen-arbetsgivarna. De målas i svart — en konstnärsverksamhet som hr Palme i andra sammanhang brukar bli våldsamt moraliskt upprörd över. Arbetsgivarna är giriga, hungrar efter makt och törstar efter vinst. De är hänsynslösa och egoistiska. De företräder högst suspekta intressen. Bevelsgrunderna för deras handlande är genomgående skumma. Med förtjusning gör de sin drängtjänst åt Mammon.

Svart är svart och vitt är vitt och aldrig mötas de två. Är den skildringen korrekt vad gäller inrikespolitiska förhållanden i Sverige i dag? Det förefaller som om många börjar tvivla på det. Det verkar som om fler och fler medborgare så smått inser att det finns mer än två färger på

tillvarons palett. Det tycks som om medborgarna börjar bli på det klara med sådana ting som exempelvis att vinsten inte bara är till glädje för ett företags ledning utan också för de anställda, eftersom den leder till ökade investeringar och därmed tryggad och utvidgad sysselsättning. Att det är avsevärt mer som förenar än som skiljer företagare och anställda. Att det följaktligen lönar sig för båda parter att samarbeta i stället för att slåss. Att äpplet — kort sagt — har mer än en färg!

Det senaste valresultatet kan bl a vara ett tecken på att en ökad insikt om färgskalans rikedom spridit sig. Detta är i så fall ett hot mot maktställningen för det socialdemokratiska parti, vars ledare förkunnat att verkligheten är dess största fiende. Man torde kunna räkna med att åtskilliga miljoner av de statliga parti- och presstödspengarna framdeles kommer att investeras i propaganda som går ut på att lägga rökrیداer över en sådan klarsyn. Äpplet får bara vara rött.

Matti Haggström